

maa jeg indrømme, at jeg har endnu aldrig hørt de sønderjydske Repræsentanter sige, at denne eller hin Foranstaltning var særdeles god, og at de var særdeles tilfredse med den, hvorimod vi ofte har hørt dem udtale deres Utilfredshed. Jeg skal med disse Ord anbefale Lovforslaget.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg bringer de ærede Ordførere min bedste Tak for den velvillige og forstaaende Modtagelse, dette Lovforslag har faaet. Flere af de ærede Ordførere har udtalt kritiske Bemærkninger med Hensyn til Enkeltheder i Lovforslaget og i det hele taget med Hensyn til den Ordning, som man gennem Lovforslaget søger at simplificere. Jeg skal derom sige, at om alle disse Enkeltheder er jeg yderst villig til at forhandle i det kommende Udvalg, ligesom jeg stiller alle Oplysninger, der kan fremskaffes, og som man maatte ønske, til et saadant Udvalgs Disposition. Hvad selve Sædet for de Udvalg, der i Lovforslaget foreslaas nedsat, angaar, skal jeg derom sige, at hvis man kan fremføre gode Grunde for at forlade Lovforslaget paa dette Punkt og bestemme, at Udvalget skal have sit Sæde i en anden af de sønderjydske Byer, skal dette ikke støde paa nogen Vanskelighed fra min Side.

Det ærede Medlem Hr. Chr. Ernst Christensen udtalte, at man havde aldrig været tilfreds med den trufne Ordning, thi den betød, at de sønderjydske Arbejdsgivere var Genstand for en Dobbeltbeskatning. Den Paastand har jeg hørt fremsætte saa tidt, men den bliver ikke derfor absolut rigtig, thi de sønderjydske Landsdeles Arbejdsgivere er ikke Genstand for anden Beskatning med Hensyn til Ulykkesforsikring end den, samtlige Landets Arbejdsgivere er underkastet. De sønderjydske Arbejdsgiveres Ubehag hidrører fra, at de fra deres tidligere Statssamhørigheds Tid havde en Gæld, som de maa afbetale, og at Afbetalingstiden fastsattes i Loven af 28. Juni 1920 til 10 Aar. Derfor kan man vel forstaa, at Arbejdsgiveren, naar han skal betale af paa Gælden og samtidig betale ind med Fremtiden for Øje, kan føle sig utilfreds.

Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen har fuldkommen Ret i de Bemærkninger, han i den Anledning gjorde, og i den Formodning, han udtalte om, at det for mig vilde være naturligt at henvise til, at Ordningen ikke blev tilvejebragt ved ensidig Beslutning af Rigsdagen, men at man angaaende hele dette Spørgsmaal havde en Indstilling at holde sig til fra Vælger-

foreningens Tilsynsraad, som var tiltraadt af den sønderjydske Arbejderforening. Den Gang var man vel tilfreds. Senere, da Beløbene efterhaanden skulde falde, blev man utilfreds, og utilfreds i stigende Grad.

Men jeg maa gøre opmærksom paa, at de Beløb, som gennem Postvæsenet var udbetalt til Rentenyderne, indtil Lovens Ikrafttræden og for Resten i nogen Tid derefter, til et samlet Beløb af indtil mellem 150 000 og 200 000 Kr., hvis jeg ikke husker fejl, betalte Staten uden at ligne dem paa de Arbejdsgivere, der var betalingspligtige. Dernæst betalte Staten for at lette Byrden den Overkurs, hvortil Marken i Loven af 28. Juni 1920 var fastsat. Nu er fra 1. Januar 1927 Markens Kurs ved disse Udbetalinger gaaet ned til den normale, 89, og Staten afregner med de afgiftspligtige til en Kurs af 45, og Resten dækker Staten.

Jeg tror derfor at turde sige, at der virkelig er vist Forstaaelse af de Vanskeligheder, der kan følge af denne Betalingspligt. Der er bragt ganske betydelige Ofre i den Anledning. Da vi i 1922, tror jeg det var, naaede til de Aftaler, paa hvilke der har været arbejdet paa dette Omraade lige siden da, blev der ogsaa overfor mig af en talstærk Repræsentation for sønderjydske Arbejdsgivere udtalt fuld Tilfredshed med det Resultat, som man var naaet til i Forhandling med Indenrigsministeriet og i Forhandling med den høje Rigsdag. Men et gammelt Ord siger jo, at mere vil mere have, og i saa Henseende danner vore kære sønderjydske Landsmænd ikke nogen Undtagelse fra den almindelige Regel. Der er jo somme, der synes, der overfor Sønderjyderne har været vist en Imødekommen paa mangfoldige Omraader, større end den, man i det øvrige Land under tilsvarende Forhold havde turdet vente, og det er ogsaa utvivlsomt; men saadan gaar det jo tidt; naar den tabte Søn vender tilbage, bliver han særlig Kæledægge i Husstanden, og det synes mig, at det har Sønderjyderne været paa mange Omraader og ogsaa paa dette, selv om man ikke helt og fuldt har kunnet fritage dem for den Ydelse, som de fra deres tidligere Statshørighedsforhold var forpligtet til at udrede.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Chr. Ernst Christensen, at nu maatte Tiden være inde til samtidig med denne Ordning at søge tilvejebragt, at Staten overtog hele Resten af denne Forpligtelse, og det ærede Medlem haabede paa Imødekommen under den fortsatte Behandling af Sagen her paa Rigsdagen. Jeg kan ikke paa nærværende Tidspunkt give det ærede Medlem noget Til-